

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวของรอเจอร์ ต่อการลดความวิตกกังวลของผู้ป่วยมะเร็งเพศหญิงในช่วงการรับรังสีรักษา

สมมติฐานในการวิจัย

ความวิตกกังวลของผู้ป่วยมะเร็งเพศหญิงในช่วงการรับรังสีรักษา ที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มจะลดลง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยมะเร็งเพศหญิงในช่วงการรับรังสีรักษา และเข้าพักรักษาตัวอยู่ที่สถานพักฟื้นผู้ป่วยมะเร็งในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นเวลา 4 - 6 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 13 พฤศจิกายน 2530 ถึงวันที่ 24 ธันวาคม 2530 ที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัยจำนวน 8 คน และได้คะแนนจากแบบวัดความวิตกกังวลของผู้ป่วยมะเร็งเพศหญิงในช่วงการรับรังสีรักษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น บวก 0.5 S.D. ขึ้นไปของคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดความวิตกกังวลของผู้ป่วยมะเร็งเพศหญิงในช่วงการรับรังสีรักษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีพื้นฐานมาจากแบบวัดความวิตกกังวลของสปิลเบอร์เกอร์ และคณะ (Spielberger and others , 1976) แบบภาวะ (State - anxiety) และการสัมภาษณ์ความรู้สึกจริงของผู้ป่วยมะเร็งในช่วงการรับรังสีรักษา
2. แบบสัมภาษณ์ความรู้สึกของผู้ป่วยมะเร็งเพศหญิงในช่วงการรับรังสีรักษา ปลายเปิดที่มีต่อการเข้ากลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ต่อสมาชิกกลุ่ม และต่อผู้นำกลุ่ม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัด 1 ฉบับ เทปบันทึกเสียงพร้อมเครื่องเล่นเทป ติดต่อสถานที่ในการทำกลุ่มล่วงหน้า
2. ทดลองใช้แบบวัดเพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดโดยหาความแม่นยำตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability)
3. วิธีดำเนินการวิจัย โดยมีขั้นตอนดังนี้คือ
 - 3.1 ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดความวิตกกังวลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในครั้งทดสอบก่อนการทดลอง (pretest)
 - 3.2 นำกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้จากคะแนนแบบวัดความวิตกกังวลตั้งแต่ บวก 0.5 S.D. ขึ้นไปของคะแนนเฉลี่ยแบบวัด เข้ากลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยา โดยใช้เวลาต่อเนื่องกันเป็นเวลา 18 ชั่วโมง
 - 3.3 ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดความวิตกกังวลฉบับเดิมอีกครั้งทันทีที่สิ้นสุดการเข้ากลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยา เพื่อประเมินผลการเข้ากลุ่มในครั้งทดสอบหลังการทดลอง (post test) และให้ตอบคำถามปลายเปิด
 - 3.4 เก็บรวบรวมข้อมูล ตรวจสอบให้คะแนนคำตอบจากแบบวัดความวิตกกังวลของผู้ป่วยมะเร็งเพศหญิงในช่วงการรับรังสีรักษา และแบบสัมภาษณ์ปลายเปิด ประเมินผลการเข้ากลุ่ม แล้วนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ของคะแนนจากแบบวัดความวิตกกังวลของผู้ป่วยมะเร็งเพศหญิงในช่วงการรับรังสีรักษา ครั้งทดสอบก่อนการทดลอง (\bar{X}_1) ครั้งทดสอบหลังการทดลอง (\bar{X}_2) และมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนที่เปลี่ยนแปลงไป (\bar{d})
2. หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่เปลี่ยนแปลงไป ($S.D. d$)
3. หาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนที่เปลี่ยนแปลงไป $\sigma (\bar{X}_1 - \bar{X}_2)$
4. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนครั้งทดสอบก่อนการทดลอง (pretest) และครั้งทดสอบหลังการทดลอง (post test) โดยใช้ค่าที (t - test)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยปรากฏว่า ความวิตกกังวลของผู้ป่วยมะเร็งเพศหญิงในช่วงการรับรังสีรักษาที่ได้รับ การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มลดลงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า ผลของการเข้าร่วมกลุ่ม การปรึกษาเชิงจิตวิทยามีผลต่อการลดความวิตกกังวลของผู้ป่วยมะเร็งเพศหญิงในช่วงการรับรังสีรักษา

ข้อสังเกตบางประการ

ผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นถึงระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง ไม่ได้เป็นตัวแปรที่จะเป็น อุปสรรคต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงของกลุ่ม ผู้นำกลุ่มและสมาชิกกลุ่ม สามารถสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง ตรงกับความเป็นจริง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรได้มีการศึกษาผลระยะยาวของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มที่มีต่อการลดความ วิตกกังวลของผู้ป่วยมะเร็ง เพื่อศึกษาถึงประสิทธิภาพของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยา
2. เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ ประชากรจำกัด ไม่เพียงพอที่จะศึกษาตัวแปรด้านอายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และบริเวณอวัยวะที่เป็นมะเร็ง จึงควรเพิ่มจำนวนประชากร โดยการศึกษาจาก ผู้ป่วยมะเร็งในโรงพยาบาลต่าง ๆ เพื่อนำตัวแปรอื่น ๆ มาศึกษาร่วมกัน เพื่อจะได้เปรียบเทียบกับผลการ - ศึกษาครั้งนี้ และสามารถสรุปพาดพิงถึงประชากรทั้งหมดในเขตกรุงเทพมหานคร
3. ผลการศึกษานี้พบว่า การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีผลต่อการ ลดความวิตกกังวลของ ผู้ป่วยมะเร็งในช่วงการรับรังสีรักษาได้ จึงควรนำเอาการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มไปใช้ ในทางปฏิบัติจริง กับผู้ป่วยมะเร็งทั้งที่โรงพยาบาลและสถานพักฟื้นผู้ป่วยมะเร็ง ทุกสัปดาห์ หรือ ตามความเหมาะสม